

# Az Akadémia napjainkban

(Beszélgetés Rudolf Valovič iskolaigazgatóval)

**Az Erdészeti Akadémia patinás falai közé csak megilletődve léphet az ember – nem csoda, ha érzi kicsiny-ségét, hiszen a főbejárat kilincse egy átlagos termetű embernek úgy nyakmagasságban van. Rudolf Valovič, az épületben működő Állami Felsőbb Erdészeti Iskola igazgatója irodájában kisiblyei (Kysíhybel) tanulmányi erdőgazdaság szépen felújított épületének fotóit mutatja először. Kolostor volt régen, 240 hektár erdővel együtt került az Akadémia tulajdonába. Ez később 1200 hektárra bővült, ami hasonló jelleggel az egyetlen a középfokú intézmények között Szlovákiában.**

– Hosszú történet a miénk, hiszen idén az önálló erdészeti felsőoktatás kezdetének kétszázadik évfordulóját ünnepeljük. Jövőre 240. évforduló következik – mondja az igazgató úr – a bányászati akadémián belül ugyanis 1770-ben már folyt erdészeti oktatás. A selmechányai erdészeti oktatás egyik érdekessége az, hogy 1920-ban (Trianon után. A szerk.) nem csak az épületek, a szakirodalom, az oktatók egy része maradt itt, hanem a korabeli középiskolában főiskolai szintű oktatás folyt, rendszer vizsgáztatással. Ez 1939-ig maradt így. Sok tanár jött az idő tájt Csehországból, az oktatás a szlovák mellett cseh nyelven is folyt – nem olyan nagy a különbség a kettő között –, a szlovák országrészben pedig ez volt az egyetlen, erdészeti képzést nyújtó iskola. Az itt megszerzett végzettséget elfogadták olyan munkakörökben is, ami egyébként diplomához kötött! A háború után felmerült, hogy erdészeti egyetem lesz Selmechányán, de végül Zólyomba került az intézmény. Akkor azzal indokolták a döntést, hogy a szálláslehetőségek, a higiéniai viszonyok és a közlekedés jobb ott.

– Szlovákiában van még hasonló szintű, erdészeti képzést folytató intézmény?

– Erdészeti iskola működik még Lipótútváron és Eperjes mellett is. Selmechen a klasszikus erdészet mellett szakmai felsőfokú végzettséget adó képzés is folyik, ami a technikus szintnél magasabb végzettséget jelent, az érettségi után még három évig tart. Abban Selmece egyedülálló, hogy erdészeti kör-



nyezetvédelmet is tanít a diákoknak. Éppen most kaptuk meg a miniszteri engedélyt arra, hogy bioenergetikai tagozatot indítsunk. Ezen a gyors növekedésű növényfajok termesztését és ezek energetikai célú felhasználását tanulják majd a fiatalok.

A selmechányai intézmény abban is különleges, hogy a világon másodikként – Dél-Afrika után – nálunk kezdődött meg a solymászképzés. Saját tele-

pünk van, 22 ragadozó madárral, sólymokkal, baglyokkal, vércsékkel. Ez különösen népszerű a diákok körében, 15-25 fő között változik az oktatásban résztvevők száma. A solymászok falunapokon, várjátékokon, más bemutatókon is részt vesznek, gyakran járnak külföldre, még Kanadába is eljutottak már diákjaink, erdészeti iskolánk nem kis dicsőségére. A kötelező gyakorlatot sokan töltik Ausztriában, Németországban olyan solymászok mellett, akik arab vadászok számára nevelnek madarakat. A solymászatnak persze a legnagyobb gyakorlati haszna ma a repülőterek védelmében van, hiszen az ott tanyázó seregélyek, varjak, galambok veszélyt jelentenek a légi közlekedésre.

Megtudtuk továbbá az igazgató úrtól, hogy a selmechányai iskolában 240 diák tanul, ennyi férőhelyes a kollégium is. A korábban kifejezetten férfihivatásnak számító erdészszakma azért népszerűvé vált a hölgyek körében is: a női nem a fokozatos emelkedés után már jó ideje úgy 40 fő erejéig képviselteti magát az intézmény falai között.

**Faragó Zoltán**



Fotó: Zétény Z.